

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Hargitai–Mezőfi Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Bánáti Ügyvédi Iroda és Dr. Tóth T. Tibor Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű, dr. Oszlanczi Tímea ügyvéd által képviselt II. rendű, III. rendű, IV. rendű, dr. Molnár Róbert ügyvéd által képviselt VI. rendű, a VII. rendű, a személyesen eljáró VIII. rendű, dr. Molnár Róbert ügyvéd által képviselt IX. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Heves Megyei Bíróság 2010. december 9. napján kelt 1.G.20.225/2007/107. számú ítélete ellen a II–III–IV. rendű valamint a VI. és IX. rendű alperesek részéről benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit azzal hagyja helyben, hogy az egyetemleges marasztalás az I., II., VI., VII., VIII. és IX. rendű alperesekre vonatkozik.

Kötelezi a II., III., IV., VI. és IX. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 1.000.000,- (Egymillió) Ft másodfokú költséget.

Kötelezi a II., III., IV., VI. és IX. rendű alpereseket, hogy az illetékfeljegyzési jogukra tekintettel le nem rótt 900.000,- (Kilencszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket egyetemlegesen fizessék meg az államnak az adóhatóság külön felhívására.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperesi jogelőd és az I. rendű alperes 1996-tól álltak üzleti kapcsolatban egymással. 1999. március 30-án szállítmányozási szerződést kötöttek, melyben a szállítmányozó feladataként - többek között - rögzítették, hogy a felperesi jogelőd termékeit köteles biztonságosan elfuvarozni, illetve elfuvaroztatni. A szerződés 10.3. pontjában részletezték, hogy az I. rendű alperes milyen biztosítással rendelkező tehergépjárművet állíthat ki fuvarozásra.

A szerződés 12.1. pontja kimondta, hogy ha az I. rendű alperes a termék továbbításához alvállalkozót vesz igénybe, azért úgy felel mintha maga járt volna el; a 12.2. pont szerint az alvállalkozóval szembeni igényérvényesítés az I. rendű alperes kötelezettsége. A 12.3. pontban rögzítették, hogy az I. rendű alperes felel a termék átvételétől a vásárló részére történő kiszolgáltatásig terjedő időszakban felmerült árukárokért. Ezen belül köteles különösen a termékekben bekövetkezett kárt megtéríteni, a károsodott árut vissza, a helyette küldött csereárut a vásárlóhoz saját költségén elszállítani.

A felek a szerződést 2001. január 15-én úgy módosították, hogy a szállítmányozás során a felperesi jogelőd termékeiben esetlegesen bekövetkező káreseményekre a felperesi jogelőd általános szállítmány biztosítással rendelkezik, ezért az I. rendű alperesnek erre a célra külön biztosítást kötnie nem kell. Az I. rendű alperes vállalta, hogy az esetlegesen bekövetkező károk esetén együttműködik a felperesi jogelőddel és annak biztosítójával a kárrendezéssel kapcsolatos ügyintézésben.

A felperesi jogelőd 2004. június 25-én kelt levelével az I. rendű alperessel kötött szerződést 2004. október 31. napjával felmondta.

A felperesi jogelőd 2004. május 20-án megrendelést adott az I. rendű alperesnek a 7300022258. számú, a 7300022280. számú és a 7300022281. számú szállítójegyeken feltüntetett, összesen 83.841.376,- Ft értékű cigaretta elfuvarozására. Az I. rendű alperes a fuvarszerződés teljesítéséhez alvállalkozót vett igénybe és a II. rendű alperesnek adott további fuvarmegbízást. A II. rendű alperes további alvállalkozót, a perben már nem álló, időközben megszűnt V. Bt.-t bízta meg a fuvarozással.

A III. és a IV. rendű alperesek a perbeli eseménykor a II. rendű alperes beltagjait, míg a VI. rendű alperes a megszűnt és törölt cég beltagja volt. A megszűnt V. Bt. alkalmazottjaként a VII. rendű alperes **É.J.** néven jelentkezett a felperesi jogelőd egri-bervai telepén 2004. május 20-án rakodásra, az FJG-118/FYK-283 forgalmi rendszámú vontatós tehergépkocsival. Ezen a napon az áru felrakodásra került, annak átvételét a szállítójegyeken igazolták, majd a szállítmány eltűnt, a tehergépkocsit Tatabánya környékén találták meg.

A rakomány eltulajdonításával összefüggésben a Heves Megyei Bíróság a VII., VIII. és IX. rendű alperesek bűnösségét a B.55/2005/41. számú ítéletében különösen nagy kárt okozó csalás bűntettében állapította meg, mely ítéletet a Fővárosi Ítéltábla az 5.Bf.1131/2005/29. számú ítéletével helybenhagyott.

A felperesi jogelőd az elsőfokú bíróságra 2005. május 20-án benyújtott és módosított keresetében az I., II., VI., VII., VIII. és IX. rendű alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni 70.602.590,- Ft, ennek 2004. május 20-tól a

kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére. A III. és a IV. rendű alperesek marasztalását az 1997. évi CXIV. törvény (Gt.) 108. § (1) és (3) bekezdései, illetőleg a 97. § (2) bekezdése alapján arra az esetre kérte megállapítani, amennyiben a II. rendű alperes vagyona a követelést nem fedezi.

Az I-II. rendű alperesek vonatkozásában keresetének jogcímeiként a Ptk. 498. § (1) és (2) bekezdéseit, a VI. rendű alperes vonatkozásában a Ptk. 498. § (1) és (2) bekezdését, valamint a Gt. 108. § (1) bekezdését, a VII., VIII. és IX. rendű alperesek vonatkozásában a Ptk. 339. § (1) bekezdését és a 344. § (1) bekezdését jelölte meg.

Az I. rendű alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy amennyiben a fuvarozást nem maga látja el, akkor csak a gyűjtőforgalomban történő továbbítás esetén felelne mint szállítmányozó. A perbeli áru elszállításával kapcsolatban a II. rendű alperessel önálló fuvarozási szerződést kötött. A felelősség kérdésében a felperessel megállapodást kötött, ami az I. rendű alperes kárfelelősségét korlátozza. Igényérvényesítési kötelezettsége körében keresetet terjesztett elő a II. rendű alperes és a V. Betéti Társaság, valamint beltágjai ellen, amely eljárás a Heves Megyei Bíróságon G.20.120/2005. számon volt folyamatban.

A II., III. és IV. rendű alperesek az ellenkérelmükben a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérték. A II. rendű alperes vitatta, hogy közte és az I. rendű alperes között szerződés jött volna létre, mivel a szerződés lényeges tartalmi elemeiben megállapodás nem történt. Az I. rendű alperes ajánlatát nem fogadta el, az áru továbbítását kifejezetten nem vállalta el. Szerződéses jogviszony hiányában a társaság beltágjai sem tartoznak felelősséggel.

A VI. rendű alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy az általa képviselt társaság ügyleteiről nem volt tudomása, a fuvarmegbízásokat minden esetben a kültág bonyolította. Hivatkozott a Ptk. 501. § a) pontjára, továbbá arra, hogy mivel az általa képviselt társaság időközben megszűnt és törlésre került, ezért a volt beltágnak sincs mögöttes helytállási kötelezettsége.

A VII., VIII. és IX. rendű alperesek érdemi ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A Heves Megyei Bíróság a 2010. december 9. napján kelt 1.G.20.225/2007/107. számú ítéletében kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 70.602.590,- Ft-ot, ennek 2005. augusztus 25-től 2005. december 31-ig járó évi 14 %-os, 2006. január 1-től 2006. június 30-ig járó évi 13 %-os, 2006. július 1-től 2006. december 31-ig járó évi 13,25 %-os, 2007. január 1-től 2007. június 30-ig járó évi 15 %-os, 2007. július 1-től 2007. december 31-ig járó évi 14,75 %-os, 2008. január 1-től 2008. június 30-ig járó évi 14,5 %-os, 2008. július 1-től 2008. december

31-ig járó évi 15,5 %-os, 2009. január 1-től 2009. június 30-ig járó évi 17 %-os, 2009. július 1-től 2009. december 31-ig járó évi 16,5 %-os, 2010. január 1-től 2010. június 30-ig járó évi 13,25 %-os, míg ezt követően minden késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegét és 2.998.700,- Ft részperkötséget. A felperes fentieket meghaladó keresetét elutasította. A III. és IV. rendű alperesek helytállási kötelezettségét arra az esetre állapította meg, amennyiben a II. rendű alperes vagyona a fenti követelést nem fedezi.

Határozata indokolása szerint a felperesi jogelőd és az I. rendű alperes között létrejött szerződés 12. pontja a felek feladatait és a felelősség kérdését szabályozta. Ennek alapján az I. rendű alperes feladata volt a megbízó termékeinek épségben és biztonságban való elfuvarozása, illetve elfuvaroztatása. A megállapodásban rögzítették azt is, hogy amennyiben a termék továbbításához alvállalkozót vesz igénybe, úgy minden tekintetben úgy felel a megbízóval szemben, mint ha maga járt volna el. A szerződés 12.3. pontja a Ptk. 520. § (2) bekezdésében meghatározott szigorúbb felelősségi szabályt rögzített, ezért a jogviszonyukra ez a külön megállapodás az irányadó. Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes felelősségét a felperesi jogelőddel kötött szerződés 12.3. pontja alapján állapította meg, és nem fogadta el azt a védekezését, hogy szállítmányozó volt és fogalmilag alvállalkozót igénybe sem vehetett. A szerződés 3.1. pontja alapján a vállalt felelősség szempontjából nincs jelentősége annak, hogy ténylegesen az I. rendű alperes vagy harmadik személy végezte el a fuvarfeladatot.

Ezt követően vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes közvetlenül kinek adott megbízást a fuvarfeladat elvégzésére, amelynek során figyelembe vette az I. rendű alperes védekezésében írt azon hivatkozását, amely szerint azért nem lehet a perbeli termékek továbbításával kapcsolatos alvállalkozó igénybevételéről beszélni, mert a szállítmányozó a fuvarozási szerződést a fuvarozóval kötötte meg, így a II. rendű alperes nem az alvállalkozója, hanem önálló fuvarozó volt, aki további alvállalkozói szerződést kötött a V. Bt.-vel. Bizonyítékként értékelte az elsőfokú bíróság a G.20.224/2007. irathoz csatolt 20.120/2005/3. szám alatt található levelet és jegyzőkönyvet. A levelet a II. rendű alperes nevében **A.Gy.** írta az I. rendű alperes igazgatójának és e levélben szerepel az is, hogy „2004. május 19-én kaptuk a megbízást, hogy május 20-án el kell végezni a fuvart, az **A.** járművei már be voltak osztva munkára, így megbíztuk a V. Bt.-t, hogy végezze el az aktuális feladatokat. A gépkocsivezetőkkel még kimentünk segíteni megpakolni a V. Bt. járművét”. A 2005. május 2-án, a perbeli eseménnyel kapcsolatos peren kívüli egyeztetésről készült jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy **A.Gy.** csatolta a fuvarozási szerződést, amit a V. Bt.-vel mint alvállalkozóval kötött. Mindezek arra utalnak, és azt bizonyítják, hogy a II. rendű alperes az I. rendű alperes megbízása alapján vett részt a perbeli fuvarozásban, de egyéb feladatai miatt azt nem tudta ellátni, így alvállalkozóként a V. Bt.-vel szerződött; azaz a II. rendű alperes és az I. rendű alperes között fennállt a fuvarozási jogviszony. Mindezekre tekintettel a felperesi jogelőd és az I. rendű alperes között létrejött szerződés 12.3. pontja, illetve a Ptk. 501. § (1) bekezdése alapján az I. és a II. rendű alperesek vonatkozásában a felperesi követelést alaposnak találta.

A III. és a IV. rendű alperesek a II. rendű alperes beltagjai. A perbeli időben hatályos Gt. 101. § (3) bekezdés szerint alkalmazandó 90. § (1) bekezdése rendelkezik arról, hogy a társaság kötelezettségeiért elsősorban a társaság felel a vagyonával. Amennyiben a társasági vagyon a követelést nem fedezi, a társaság kötelezettségeiért a tagok saját vagyonukkal korlátlanul és egyetemlegesen felelnek. Erre tekintettel állapította meg az elsőfokú bíróság a III. és a IV. rendű alperesek mögöttes felelősségét. A mögöttes tagi felelősség másodlagos felelősséget jelent, amely szerint a tag csak akkor és olyan mértékben tartozik helytállni a társaság kötelezettségeiért, amennyiben azokat a társaság vagyona nem fedezi, a tag helytállását minden tekintetben megelőzi a társaság helytállási kötelezettsége.

Az nem volt vitás, hogy a fuvarfeladatot ténylegesen az időközben megszűnt V. Bt. végezte el. Ezen társaságot a cégbíróság megszüntette, azonban a VI. rendű alperes mint volt beltág felelőssége nem szűnt meg, felelősségét a Gt. 90. § (1) bekezdése megalapozza.

A VII., VIII., IX. rendű alperesek bűnösségét a bíróság jogerősen megállapította a perbeli szállítmány eltulajdonításával kapcsolatban, ezért a felperes a Ptk. 339. § (1) bekezdésére alapított kártérítési követelése velük szemben alapos, felelősségük a Ptk. 344. § (1) bekezdése alapján egyetemleges.

Az alperesek összegszerűségében vitatták a felperes keresetét, ezért az elsőfokú bíróság igazságügyi szakértőt rendelt ki, akinek aggálytalan szakértői véleményét elfogadva megállapította, hogy a perbeli áru piaci értéke 70.602.590,- Ft volt. Az I. rendű alperes ugyan vitatta a szakértői megállapítást, kifogásolta, hogy a szakértő nem ellenőrizte a kapott adatok hitelességét a helyszínen. Az elsőfokú bíróság felhívására a felperes csatolta a nyilatkozatát, mely szerint a perbeli időszakban a SAP R/3 nyilvántartási rendszert alkalmazta, és csatolta a rendszer intaktségával kapcsolatosan a szoftver magyarországi forgalmazójának megfeleléségi nyilatkozatát. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság elfogadta aggálytalanak a szakértői véleményt, és ítélezése alapjául használva állapította meg a kártérítés mértékét.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a kamatkövetelés egy része vonatkozásában alaptalannak találta, mivel a perbeli engedményezési szerződés nem tartalmazta az engedményezésig lejárt kamatkövetelésre vonatkozóan a felek megállapodását, ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azok engedményezése nem történt meg, így a felperesnek csak az engedményezéstől esedékessé váló kamatigényét találta alaposnak, az azt megelőző időre vonatkozóan elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II., III. és IV. rendű alperesek, valamint a VI. és IX. rendű alperesek nyújtottak be fellebbezést.

A II., III. és IV. rendű alperesek kérték az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását és a felperes mindkét fokú eljárással kapcsolatban felmerült költségeik megfizetésére történő kötelezését.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, mivel tévesen értelmezte a Ptk. 488. § (1) bekezdését. A II. rendű alperessel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a felelősséget kizárólag az I. rendű alperes és a II. rendű alperes képviseletében eljáró **A.Gy.** között lefolytatott peren kívüli megbeszélés jegyzőkönyvére alapozta. Teljesen figyelmen kívül hagyta azonban **A.Gy.** tanúkénti meghallgatásán elhangzottakat, mely rávilágított a hivatkozott megbeszélés körülményeire is, továbbá arra, hogy a II. rendű alperes a perbeli szállítmány vonatkozásában a fuvarfeladatot nem vállalta el, így a szerződés nem jött létre az I. és a II. rendű alperesek között, melyből következően a felelősség megállapítására sem kerülhetett volna sor. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ezen ellentmondást nem oldotta fel.

Amennyiben megállapításra kerül a II. rendű alperesnek az I. rendű alperessel való jogviszonyának hiánya, úgy a III. és a IV. rendű alpereseket sem terheli felelősség, mivel a Gt. 101. § (3) bekezdése alapján felelősségük csak mögöttes.

A VI. és a IX. rendű alperesek a fellebbezésükben ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének a jogszabálysértő voltára hivatkoztak.

Utalva a felperesi jogelőd és az I. rendű alperes között létrejött szerződésre, illetve annak módosítására, előadták, hogy egységes álláspontjuk szerint a felperesi jogelőd több mulasztása is közrehatott a kár bekövetkeztében. A perben felmerült bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a felelősségi szabályok alapján a felperesi jogelődnek okozott kárért kizárólag az I. és a II. rendű alperesek a felelősek, ezért a kártérítési felelősség is csak őket terheli. A VI. és IX. rendű alperesek felelősek megállapítása esetén a kártérítési kötelezettségük nem a felperes felé, hanem az esetlegesen felperes irányában kártérítési kötelezettség alapján helytálló fél felé lehet, amely nem ennek a pernek a tárgya.

Megjegyezték, hogy egyetértenek az I. rendű alperes perben képviselt azon álláspontjával, mely kifogásolta a perben a tényleges kárérték megállapítására kirendelt szakértői megállapításokat. Ezt alátámasztja az is, hogy a szakértői vélemény ismeretében a felperes a keresetét leszállította.

A VI. rendű alperes felelőssége a Gt. 90. § (1) bekezdés alapján valóban fennáll, azonban jelen esetben annak jogalapja hiányzik. A IX. rendű alperes felelősségét az elsőfokú bíróság a bűnösséget megállapító büntető ítéletre alapította, amely büntető ítélet kizárólagos elmarasztalása önmagában nem adhat jogalapot a kártérítési felelősség megállapítására.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, annak helytálló indokaira tekintettel.

A II., III., IV. valamint a VI. és IX. rendű alperesek által benyújtott fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmek és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, így kizárólag azt vizsgálta, hogy a

fellebbezést benyújtó alperesek felelőssége fennáll-e a felperesi jogelőd nem vitásan bekövetkezett káráért.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló jogi indokolással marasztalta az alpereseket az aggálytalan igazságügyi szakvéleményre tekintettel leszállított keresetnek megfelelő összegre.

A II. rendű alperes a fellebbezésében a közte és az I. rendű alperes között fennálló jogviszony hiányára hivatkozott.

Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság az I. és II. rendű alperesek közötti jogviszony létrejöttét az I. rendű alperes által az igényérvényesítési kötelezettség körében indított perben - ahol a jelen per II. rendű alperese I. rendű alperes volt - becsatolt, 2004. december 14-én kelt levélre, a peren kívüli egyeztetésről a 2004. május 20-án bekövetkezett kárügy kapcsán 2005. május 2-án felvett jegyzőkönyvre alapította. **A.Gy.** az I. rendű alperes törvényes képviselőjének írt levelében egyértelműen úgy nyilatkozott, néhány hónappal a káreseményt követően, hogy megbízta a **V.. Bt.-t**, hogy végezze el ezt a feladatot, részletesen leírta a levélben, hogy hogyan, milyen módon jártak el és az I. rendű alperessel telefonon közösen kívánták felvenni a kapcsolatot **É.J.** gépkocsivezetővel. A peren kívüli egyeztetésről felvett jegyzőkönyvben is megerősítette azt, hogy a **V.. Bt.-vel** mint alvállalkozóval kötötte meg a fuvarozási szerződést, amely a jelen jegyzőkönyv mellékletét képezte eredetileg, de annak becsatolására az elsőfokú eljárásban nem került sor. **A.Gy.** azt is előadta, hogy a **V.. Bt.-vel** másfél éve végez fuvaroztatási feladatokat, és megfelelő partnernek tartotta. Ezen eljárásban a későbbiek során az okiratok ellenére már tagadta, hogy fuvarozási szerződést kötött volna az I. rendű alperessel, azonban az okirat tartalmát, illetőleg azt, hogy a levelet az I. rendű alperes törvényes képviselőjének ő írta, nem vitatta, sem abban az eljárásban, sem a jelen eljárásban, még a fellebbezésében sem, kizárólag csak azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a fuvarozási szerződés megkötését ezen okiratokra alapította.

A jelen perben is sor került **A.Gy.** tanúként történő meghallgatására, a 2007. december 6-án tartott tárgyaláson. Előadta, hogy 2001-től 2004. augusztusáig álltak kapcsolatban az I. rendű alperessel és minden egyes fuvarfeladatra ebben az időszakban külön állapodtak meg. Állította, hogy a jelen perbeli fuvarszerződést az I. rendű alperes közvetlenül az V. rendű alperessel kötötte meg. A 2008. április 24-én tartott tárgyaláson ugyancsak sor került **A.Gy.** tanúkénti meghallgatására, aki egyrészről azt mondta, hogy ő hívta fel **Gy. J.-t.**, aki a jelen per IX. rendű alperese, és a már megszűnt és a cégnyilvántartásból törölt **V.. Bt.** kültagja volt, és azt mondta neki, hogy vegye fel a kapcsolatot közvetlenül az I. rendű alperessel. Elmondta azt is, hogy amikor **Gy. J.-t.** elérte, azt tudta mondani neki, hogy még aznap meg kellene pakolni. **Gy.J.**, akit ugyanezen a tárgyaláson hallgatott meg az elsőfokú bíróság tanúként, elmondta, hogy **A.Gy.** hívta fel a perbeli fuvarfeladat teljesítésével kapcsolatban, hogy lenne egy fuvar az I. rendű alperes megbízásából. Elmondta azt is, hogy az I. rendű alperessel közvetlenül soha nem állt kapcsolatban, mindig a II. rendű alperesen keresztül végezte a fuvarfeladatokat és a számlát is a II. rendű alperes felé állította ki.

Mindezen tanúvallomások is alátámasztják az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott okirati bizonyítékokat azzal kapcsolatban, hogy az I. rendű alperes a II. rendű alperessel kötött fuvarozási szerződést, ezért a felelőssége a Ptk. 501. § alapján fennáll.

A III. és a IV. rendű alperesek felelősségére a Gt. 101. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Gt. 90. § (1) és (2) bekezdése az irányadó. A III. és a IV. rendű alperesek a mögöttes felelősségüket maguk sem vitatták, csak az I. és a II. rendű alperesek közötti jogviszony hiányára, és ezzel kapcsolatban mögöttes felelősségű fenn nem állására hivatkoztak, mivel a II. rendű alperest is felelősség terheli a bekövetkezett kárért, ezért a III. és IV. rendű alperesek a II. rendű alperes tartozásáért mögöttesen felelnek.

A VI. rendű alperes a megszűnt és a cégnyilvántartásból törölt V. Bt.-nek volt a beltágja. A jelen perbeli jogvita elbírálása szempontjából irányadó Gt. 90. §-ának (1) bekezdése értelmében a társaság kötelezettségeiért elsősorban a társaság felel a vagyonával. Amennyiben a társasági vagyon a követelést nem fedezi, a társaság kötelezettségeiért a tagok saját vagyonukkal korlátlanul és egyetemlegesen felelnek.

A V. Betéti Társaságot a Heves Megyei Bíróság mint Cégbíróság a 2007. július 7. napján jogerőre emelkedett 2007. május 31-én kelt Cgt.10-07-/000550/2. számú végzésével törölte a cégnyilvántartásból, ezért vele szemben az elsőfokú bíróság a 2007. szeptember 28-án kelt 1.G.20.225/2007/4. számú végzésével a pert megszüntette. A perben ezt követően már nem volt vitás, hogy a megszűnt betéti társaság vagyonából a perbeli követelés nem volt kielégíthető, ezért a Gt. 90. §-ának (1) bekezdése szerint az V. rendű alperes helytállási kötelezettsége fennáll.

A VI. és a IX. rendű alperesek a fellebbezésükben egyrészt kármegosztásra, másrészt az I. és a II. rendű alperesek kizárólagos kártérítési felelősségére hivatkoztak, azonban az ezzel kapcsolatos jogi álláspontjukat nem fejtették ki, semmilyen konkrét tényre vagy bizonyítékra nem hivatkoztak. A rendelkezésre álló bizonyítékokból egyértelműen megállapítható, hogy a perbeli fuvarozással kapcsolatban egy fuvarozási láncolat jött létre az I., II. és az V. rendű alperesek között, amely láncolat alapján valamennyi alperes felelőssége fennáll. A betéti társaság beltagjainak felelőssége mögöttes, míg a megszűnt társaság volt beltagjának a felelőssége a már hivatkozottak szerint önálló.

A IX. rendű alperes felelősségét az elsőfokú bíróság helyesen a Ptk. 339. § (1) bekezdésére alapította, amely szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni.

A jogellenes, felróható károkozást egyértelműen megállapította a Heves Megyei Bíróság a 2005. június 3-án kelt B.55/2005/41. számú ítéletében, amely határozatot a Fővárosi Ítéltábla a 2006. június 30-án kelt 5.Bf.1131/2005/29. számú ítéletével érdemben helybenhagyott, kizárólag VI.rendű alperes neve Miklós I. rendű vádlottal szemben változtatta meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát. Nem vitásan a perbeli szállítmánnyal kapcsolatban a kár bekövetkezett.

A IX. rendű alperes jogellenes felróható magatartása és a kár bekövetkezte közötti oksági kapcsolat is fennáll, figyelemmel arra, hogy mint a megszűnt V. Bt. kültagja vette fel gépkocsivezetőként 1-2 hónappal a káreseményt megelőzően azt a VI.rendű alperes nevet,

aki a jelen perben VII. rendű alperes és mint gépkocsivezető került be a felperesi jogelőd telephelyére a már korábban bejelentett forgalmi rendszámú vontatós tehergépkocsival. VI. rendű alperes neve tanúként meghallgatására 2008. április 24-én tartott tárgyaláson sor került, aki elmondta, hogy **É.J.** néven lett bejelentve a felperesi jogelőd telephelyén, okiratokat azonban nem kértek tőle. **Gy.J.** tanúvallomásában előadta, hogy VI. rendű alperes nevesal, mint **É.J.** sal kötött munkaszerződést, annak ellenére, hogy tudta, hogy nem **É.J.** nak hívják VI. rendű alperes nevet. A büntető eljárás mellett mindezen tanúvallomások is azt támasztják alá, hogy a IX. rendű alperes felelőssége a Ptk. 339. §-a alapján fennáll.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy a III. és a IV. rendű alperesek az elsőfokú bíróság ítéletében meghatározott összeg kifizetéséért csak mögöttesen, a II. rendű alperes nem teljesítése esetén felelnek és nem a többi alperessel egyetemlegesen.

A II., III., IV. valamint a VI. és a IX. rendű alperesek fellebbezésének eredménytelenségére tekintettel a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell megfizetniük a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

A II., III., IV. valamint VI. és IX. rendű alpereseknek a fellebbezések eredménytelenségére, és illetékfeljegyzési jogukra tekintettel kell egyetemlegesen megfizetniük a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Budapest, 2011. év szeptember hó 22. napján

Dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő